

- Naruszenie art. 25 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, poprzez przyjęcie, że powołany jako dowód w sprawie wcześniejszy wzór, mógł stać się dostatecznie znany podczas zwykłego toku prowadzenia spraw środowiskom wyspecjalizowanym w branży gamingowej.
- Naruszenie reguły rozkładu ciężaru dowodu;
- Naruszenie reguły swobodnej oceny dowodów;
- Naruszenie przepisu art. 25 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 6 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie przepisu art. 25 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu w dniu 13 maja 2021 r. – Yanukowych / Rada

(Sprawa T-262/21)

(2021/C 278/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wiktor Fedorowycz Janukowycz (*Rostów nad Donem, Rosja*) *przedstawiciel:* adwokat B. Kennelly)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2021/394 z dnia 4 marca 2021 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/391 z dnia 4 marca 2021 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽²⁾ (zwanym dalej „dziewięcioma aktami zmieniającymi” lub „sankcjami z 2021 r.”), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Skarżący wnosi również o zwrot kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada nie zbadała, ani nie była w stanie zbadać, czy decyzje ukraińskich organów, na których oparła się, umieszczając nazwisko skarżącego w wykazie, zostały przyjęte z poszanowaniem jego praw podstawowych, tj. prawa do obrony i skutecznej ochrony sądowej.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie w ramach ustalenia, że kryterium umieszczenia w wykazie zostało spełnione. W szczególności Rada przyjęła informacje dostarczone przez biuro prokuratora generalnego Ukrainy, nie przeprowadzając odpowiedniego badania oraz nie uwzględniając nieprawidłowości wskazanych przez skarżącego. Rada powinna była – w świetle przedstawionych przez skarżącego uwag i dowodów obciążających – dokonać dodatkowych sprawdzeń oraz wystąpić do organów ukraińskich o przedłożenie dalszych dowodów, jednak zamiast tego przeprowadziła dochodzenie w ograniczonym zakresie, co było niezgodne z tym, co było od niej wymagane. W konsekwencji sankcje z 2021 r. nie opierają się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że przysługujące skarżącemu na podstawie art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo własności zostało naruszone w szczególności ze względu na to, że środki ograniczające stanowią bezzasadne i nieproporcjonalne ograniczenie tego prawa własności, ponieważ: (i) nic nie wskazuje na to, że środki finansowe, jakie miały zostać sprzeniewierzone, zostały transferowane za granicę; (ii) ukraińskie krajowe środki mogłyby być w pełni odpowiednie i wystarczające; oraz (iii) środki ograniczające mają zastosowanie już od siedmiu lat oraz zostały nałożone na podstawie postępowania przygotowawczego, które w rzeczywistości zostało umorzone, a przynajmniej, znajduje się na etapie całkowitej stagnacji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 77, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. 2021, L 77, s. 2.

Skarga wniesiona w dniu w dniu 13 maja 2021 r. – Yanukowych / Rada

(Sprawa T-263/21)

(2021/C 278/75)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wiktor Fedorowycz Janukowycz (*Rostów nad Donem, Rosja*) przedstawiciel: adwokat B. Kennelly

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2021/394 z dnia 4 marca 2021 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/391 z dnia 4 marca 2021 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽²⁾ (zwanymi dalej „dziewiętymi aktami zmieniającymi” lub „sankcjami z 2021 r.”), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Skarżący wnosi również o zwrot kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada nie zbadała, ani nie była w stanie zbadać, czy decyzje ukraińskich organów, na których oparła się, umieszczając nazwisko skarżącego w wykazie, zostały przyjęte z poszanowaniem jego praw podstawowych, tj. prawa do obrony i skutecznej ochrony sądowej.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie w ramach ustalenia, że kryterium umieszczenia w wykazie zostało spełnione. W szczególności Rada przyjęła informacje dostarczone przez biuro prokuratora generalnego Ukrainy, nie przeprowadzając odpowiedniego badania oraz nie uwzględniając nieprawidłowości wskazanych przez skarżącego. Rada powinna była – w świetle przedstawionych przez skarżącego uwag i dowodów obciążających – dokonać dodatkowych sprawdzeń oraz wystąpić do organów ukraińskich o przedłożenie dalszych dowodów, jednak zamiast tego przeprowadziła dochodzenie w ograniczonym zakresie, co było niezgodne z tym, co było od niej wymagane. W konsekwencji sankcje z 2021 r. nie opierają się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że przysługujące skarżącemu na podstawie art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo własności zostało naruszone w szczególności ze względu na to, że środki ograniczające stanowią bezzasadne i nieproporcjonalne ograniczenie tego prawa własności, ponieważ: (i) nic nie wskazuje na to, że środki finansowe, jakie miały zostać sprzeniewierzone, zostały transferowane za granicę; (ii) ukraińskie krajowe środki mogłyby być w pełni odpowiednie i wystarczające; oraz (iii) środki ograniczające mają zastosowanie już od siedmiu lat oraz zostały nałożone na podstawie postępowania przygotowawczego, które w rzeczywistości zostało umorzone, a przynajmniej, znajduje się na etapie całkowitej stagnacji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 77, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. 2021, L 77, s. 2.